

Sygn. akt II CSK 416/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa G. D.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w P.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym - przynajmniej ze swego założenia - do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Powód w skardze kasacyjnej odwołał się do przyczyn z pkt 1 i pkt 3 tego przepisu wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a nadto zachodzi nieważność postępowania.

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący stwierdził, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia „czy istnieje dobro osobiste w postaci bycia poważanym podmiotem prawa, który jest partnersko traktowany przez inne podmioty prawa, zwłaszcza realizujące zadania publiczne?”, bądź też dobro osobiste „w postaci (prawa do) poważnego traktowania jako podmiotu prawa”. Potrzeba rozstrzygnięcia tego, jak twierdzi skarżący, zagadnienia prawnego, o tyle nie może być w okolicznościach sprawy poczytana za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu powołanego przepisu, to jest takie, które ma znaczenie nie tylko dla rozwoju prawa ale i znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną (obowiązujące standardy przy tej przesłance - por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2012 r. I CSK 10/12, z dnia 16 listopada 2010 r. I UK 235/10, z dnia 10 kwietnia 2014 r. IV CSK 623/13 - nie publ.), ponieważ Sądy oddalając powództwo nie wyraziły poglądu, że takiego dobra osobistego nie ma i nie z braku takiego dobra powództwo oddalono. Rozstrzygnięcie zatem czy nazwane jak wyżej dobro osobiste istnieje i podlega ochronie na podstawie art. 24 k.c. czy też nie, w ogóle nie ma znaczenia w sprawie. Ponadto nie można nie zauważyć, że powód w toku procesu

nie powoływał się na istnienie i naruszenie takiego dobra, wskazywał, że została naruszona jego godność, część, wolność działania. Konstruowanie na etapie skargi kasacyjnej nowego przedmiotu ochrony nie jest dopuszczalne.

Brak też podstaw do przyjęcia, że doszło do nieważności postępowania z powodu pozbawienia skarżącego możliwości obrony jego praw. Powód istotnie złożył wniosek o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 7 stycznia 2014 r., treść jednak pisma zawierającego ten wniosek nie wskazywała, że powód zamierza zgłosić wnioski dowodowe, przy czym nie wynika też z tego pisma jakie okoliczności te nieznane dowody miałyby dokumentować. W tej sytuacji żądanie odroczenia rozprawy apelacyjnej na jeden miesiąc czy też do marca, a więc na okres trzech miesięcy, trafnie zostało poczytane jako nie mające uzasadnienia, w niczym nie naruszające procesowych uprawnień powoda. Ponadto, jeżeli powodowi we wniosku o odroczenie rozprawy apelacyjnej chodziło o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci pism, które dołączono do skargi kasacyjnej, to dokumenty te zostały wydane przed datą wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji albo przed datą złożenia wniosku o odroczenie rozprawy apelacyjnej. Rzeczą powoda zatem było je złożyć w czasie właściwym.

Z przedstawionych przyczyn odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).